

Nr. 3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

25 september 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

ONDERZOEK GELOOFSBRIEVEN

EEDAFLEGGING LID VLAAMS PARLEMENT

VERKLARING VLAAMSE REGERING - BESPREKING

Inhoud

Nr. 3

Donderdag 25 september 1997
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Onderzoek van de geloofsbrieven	1
Loting van de commissie belast met het onderzoek van de geloofsbrieven	1
Verslag van de commissie tot onderzoek van de geloofsbrieven Spreker : mevrouw Veerle Heeren, verslaggever	1
Verklaring van de Vlaamse regering betreffende de algemeen maatschappelijke situatie en betreffende de krachtlijnen van de begroting 1998 Bespreking Sprekers : de heren André Denys, John Taylor, Johan De Roo, Dirk Van Mechelen, Emiel Verrijken, Jos Geysels, Chris Vandenbroeke, Francis Vermeiren, Karel De Gucht, Ludo Sannen, Gilbert Bossuyt, Carl Decaluwé en Filip Dewinter, minister Leo Peeters, minister Wivina Demeester-De Meyer en minister-president Luc Van den Brande	2
Regeling van de werkzaamheden	21

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.12 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Peter Desmet, Arnold Van Aperen, Paul Van Grembergen : gezondheidsredenen ;

Kris Van Dijk : familieverplichtingen.

ONDERZOEK VAN DE GELOOFSBRIEVEN

De voorzitter : Dames en heren, krachtens artikel 3 van het bijzonder decreet van 26 juni 1995 houdende invoering van onverenigbaarheden met het mandaat van lid van het Vlaams Parlement heeft mevrouw Grouwels door haar eedaflegging als lid van de Vlaamse regering op maandag 22 september 1997 geen zitting meer in het Vlaams Parlement.

Aan de orde is derhalve het onderzoek van de geloofsbrieven van de heer Béghin, die als opvolger zitting neemt in het Vlaams Parlement.

Het dossier wordt verwezen naar de commissie belast met het onderzoek van de geloofsbrieven.

LOTING VAN DE COMMISSIE BELAST MET HET ONDERZOEK VAN DE GELOOFSBRIEVEN

De voorzitter : Dames en heren, wij gaan thans over tot de loting van die commissie. De commissie bestaat uit zeven leden.

Ik verzoek de heer Cardoen en mevrouw Lindekens, secretarissen, de loting te verrichten en de uitgelote namen mede te delen.

- *Mevrouw Veerle Heeren, de heren Roland Deswaene, Marc Van Peel en Freddy De Vilder, mevrouw Nelly Maes, de heren Marcel Logist en Leo Cannaearts worden verkozen tot leden van de commissie die belast is met het onderzoek van de geloofsbrieven.*

Ik verzoek de leden van de commissie nu dadelijk bijeen te komen in de Constant Permekezaal.

Om de commissie in de gelegenheid te stellen zich onmiddellijk aan het onderzoek van de geloofsbrieven te wijden, is de plenaire vergadering zolang geschorst.

- *De vergadering wordt geschorst om 10.15 uur.*
- *De vergadering wordt hervat om 10.43 uur.*

VERSLAG VAN DE COMMISSIE TOT ONDERZOEK VAN DE GELOOFSBRIEVEN

De voorzitter : Aan de orde is het onderzoek van de geloofsbrieven van de heer Béghin.

Mevrouw Heeren, verslaggever van de commissie, heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik breng verslag uit namens de commissie belast met het onderzoek van de geloofsbrieven van de heer Béghin, die met uw goedkeuring in onze assemblee mevrouw Grouwels, thans minister, zal vervangen.

Heeren

Met toepassing van artikel 31, paragraaf 3 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 3 van het Reglement onderzoekt het Vlaams Parlement de geloofsbrieven van de heer Béghin.

Voorzover nodig herinner ik eraan dat mevrouw Grouwels op 22 september 1997 benoemd werd tot lid van de Vlaamse regering en bijgevolg haar mandaat in het Vlaams Parlement niet meer kan uitoefenen. Dit krachtens artikel 2, eerste lid van het bijzonder decreet van 26 juni 1995 houdende invoering van onverenigbaarheden met het mandaat van lid van het Vlaams Parlement. Met toepassing van artikel 3, eerste lid, van hetzelfde decreet hield mevrouw Grouwels op zitting te hebben in het Vlaams Parlement na haar eedaflegging als minister.

Uw commissie heeft dan ook kennis genomen van de door de heer Béghin in zijn hoedanigheid van eerste ondervoorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad ondertekende stukken voor zijn verkiezing tot Brussels lid in het Vlaams Parlement.

De commissie onderzocht of er geen beletsel was in het kader van de wettelijke onverenigbaarheid, meer bepaald de combinatie tussen het lidmaatschap als schepen van zijn gemeente, het lidmaatschap van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en het lidmaatschap van het Vlaams Parlement. Na onderzoek bleek dat er geen juridisch beletsel was en terzake werd ook opgemerkt dat een ander lid van dit Vlaams Parlement dezelfde cumulatie combineert.

In zijn proces-verbaal van 23 september 1997 verklaart voorzitter Béghin dat overeenkomstig artikel 30, paragraaf 3, tweede zin van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd door de bijzondere wet van 16 juli 1993, de CVP-fractie de heer Béghin heeft aangewezen om mevrouw Grouwels te vervangen.

Dientengevolge heeft uw commissie dan ook de geloofsbrieven onderzocht van de heer Béghin. Vastgesteld werd dat voornoemd Brussels lid aan de verkiezingsvereisten voldoet.

De commissie stelt dan ook eenparig voor de heer Béghin tot geldig verkozen lid van het Vlaams Parlement te benoemen. (*Applaus*)

De voorzitter : Mag ik aannemen dat het Vlaams Parlement het eenparig eens is met de besluiten van de commissie ? (*Instemming*)

De besluiten zijn aangenomen.

Ik verklaar de heer Béghin benoemd tot Vlaams volksvertegenwoordiger en nodig hem uit de grondwettelijke eed af te leggen, die luidt als volgt : Ik zweer de Grondwet na te leven.

– *De heer Jan Béghin legt de grondwettelijke eed af.*

Dan bent u vanaf nu Vlaams volksvertegenwoordiger. (*Applaus*)

VERKLARING VAN DE VLAAMSE REGERING betreffende de algemeen maatschappelijke situatie en betreffende de krachtlijnen van de begroting 1998

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de bespreking van de verklaring van de Vlaamse regering betreffende de algemeen maatschappelijke situatie en betreffende de krachtlijnen van de begroting 1998.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren ministers, collega's, ik wil deze toespraak naar aanleiding van de Septemberverklaring starten met een positieve noot. Ik wens mijn tevredenheid te uiten over het feit dat we uiteindelijk ook op het Vlaamse overheidsniveau gekomen zijn tot een begroting met een nultekort, een begroting met evenveel uitgaven als inkomsten. (*Applaus bij de CVP*)

Ik denk dat we dit resultaat te danken hebben aan een viertal redenen. In de eerste plaats ligt dit aan het – dit mag wel worden gezegd – orthodox begrotingsbeleid dat minister Demeester gedurende een aantal jaren heeft gevoerd door eerst begrotingsnormen vast te leggen en die nadien ook correct in te vullen. (*Applaus bij de CVP*)

In de tweede plaats denk ik te mogen zeggen dat de financieringswet voor Vlaanderen gunstig is geweest. De financieringswet is bij de staatsvorming in feite een soort afkoopsom geweest waarbij men zich heeft gebaseerd op het uitgavenpatroon in Wallonië, waardoor Vlaanderen een bonus heeft gekregen. (*Applaus bij de CVP*)

Denys

De derde reden is dat we vaststellen dat de Vlaamse regering tussen 1993 en 1996 de lastendruk heeft verhoogd met 12 percent. In dezelfde lijn, en dat is dan de vierde reden, heeft diezelfde centrale Vlaamse regering heel wat lasten doorgeschoven naar de lokale besturen en naar de gemeenten. Misschien een applaus waard ? (*Applaus*)

Collega's, dit is mijns inziens de waarheid achter het goede begrotingsresultaat. Een goed begrotingsresultaat in cijfers is belangrijk, maar nog belangrijker is wat er achter de cijfers staat. Hoe wordt die begroting inhoudelijk ingevuld ? Het antwoord op deze vraag is eerder teleurstellend.

Mijnheer de minister-president, als u het hebt over een kantelbegroting, dan kunt u daar alleen de cijfermatige benadering mee hebben bedoeld. U had het daarbij zeker niet over de inhoudelijke benadering, want op het inhoudelijke vlak lijkt deze begroting als twee druppels water op die van vorig jaar. Die was dan zelf een kopie van die van het jaar voordien, die op haar beurt een afdruk was van het rooms-rode beleid dat hier in Vlaanderen sedert 1990 wordt gevoerd.

De enige nieuwigheid in de beleidsverklaring is de zogenaamde zorgverzekering. Die zorgverzekering slaat evenwel niet op de begroting 1998. Misschien wordt dat iets voor 1999, maar mij lijkt het eerder een programmapunt te zijn voor de volgende verkiezingen.

Mijnheer de minister-president, onze teleurstelling spruit vooral voort uit het feit dat mevrouw Demeester, als minister van Begroting, verschillende keren heeft aangekondigd dat de begroting 1998 de cruciale begroting zou worden, de begroting waarbij men nieuwe beleidskeuzes zou maken. De begrotingsruimte die daarbij zou ontstaan, zou ons de gelegenheid bieden om een nieuwe trendwijziging te genereren en nieuwe beleidskeuzes tot stand te brengen. Het zou de begroting van de fundamentele ombuiging worden.

Mevrouw de minister, u zei zelfs meer dan dat. U zei : 'Wij zullen bij de nieuwe beleidskeuzes het parlement maximaal betrekken.' Wat blijft daar uiteindelijk van over ? Inhoudelijk is er geen enkele trendbreuk met vroeger. Inzake de betrokkenheid van het parlement heb ik begrepen dat men voor de helft van de begrotingsruimte tot een akkoord zal komen met de sociale partners, iets waarvan wij, in dit parlement, dan alleen maar akte zullen kunnen nemen.

Misschien vinden sommige parlementsleden dat alles zo goed gaat dat men niets moet veranderen. Zij vergissen zich, want wars van elke vorm van pessimisme moet men vaststellen dat onze achterstand tegenover buurland Nederland steeds groter wordt. De bewering van de minister-president dat we in Vlaanderen even goed presteren als in Nederland, lijkt me potserlijk. Zelfs deze vorm van zelfverheerlijkende beweringen wijst op een mentaliteitsverschil tussen de Nederlandse beleidsvoerders en onze politici van de meerderheid. In Nederland luidt de boodschap van de heer Kok : het gaat goed, maar de klus is verre van geklaard, we mogen zeker en vast niet op onze lauweren rusten. In Vlaanderen proberen de CVP en de SP een soort politiek joepiegevoel tot stand te brengen : alles gaat goed, alles gaat uitstekend, alles is fantastisch.

Ik herhaal nogmaals, mijnheer de minister-president, dat niemand gediend is met pessimisme, maar nog veel minder met kunstmatige euforie. Deze leidt altijd tot ontgoocheling, verbittering en antipolitieke gevoelens.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik zal goed luisteren naar het betoog van de heer Denys, maar wil graag eerst mijn verklaringen verduidelijken.

Ik heb tweemaal naar Nederland verwezen. De heer Kok heeft gezegd dat het goed gaat met Nederland ; ik heb gezegd dat het niet slecht gaat met Vlaanderen. Dit is helemaal geen triomfalisme, de cijfers staven dat het niet slecht gaat met Vlaanderen. De reden hiervoor is dat we de dingen duurzaam aanpakken en versterken waar mogelijk. Dit is de samenvatting van wat de Vlaamse regering wil doen. We hebben uitdrukkelijk gezegd niet als regelneven te willen optreden die altijd gelijk willen hebben.

We hebben echter vastgesteld dat we, als we doorzetten, nog betere resultaten kunnen behalen. Het volstaat om een aantal Franstalige kranten, commentaren en inschattingen te lezen. Daarin wordt unaniem vastgesteld dat we niet van ons doel afwijken en dat we gestaag maar zeker Vlaanderen uitbouwen op het gebied van de economie, de jobcreatie en de kwaliteit van de samenleving.

Mijnheer Denys, ik zal aandachtig naar de rest van uw betoog luisteren en u straks antwoorden, maar ik wou even verduidelijken wat de context is van het beleid dat we willen verderzetten.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil dit niet laten uitgroeien tot een welles-nietesspel, maar zal een eerlijke en correcte vergelijking maken. Mijn fractie wil op het vlak van vier essentiële domeinen een vergelijking maken tussen de situatie van Nederland en Vlaanderen : de tewerkstelling, het economisch initiatief, de lastendruk en de armoedebestrijding.

Ten eerste is er de tewerkstelling. We moeten vaststellen dat we in Vlaanderen een activiteitsgraad hebben van 51,5 percent, terwijl in Nederland 59,2 percent van de bevolking over een job beschikt.

Inzake het economisch initiatief is gedurende de laatste vier jaar het aantal faillissementen in Vlaanderen gestegen met achthonderd. In Nederland dalen de faillissementen in dezelfde periode met negenhonderd. Zowel de binnen- als buitenlandse bedrijfsinvesteringen in Nederland stijgen tot boven het Europees gemiddelde. Bij ons dalen de nieuwe bedrijfsinvesteringen naar een ongekend dieptepunt. In 1995 werd in nominale termen minder geïnvesteerd dan in 1990.

De collectieve lastendruk daalde in Nederland tussen 1993 en 1997 met 9,9 percent. In dezelfde periode steeg de Vlaamse lastendruk met 12 percent.

Inzake de armoedebestrijding is het juist dat in Nederland de arbeidsbereidheid sterk wordt aangespoord door de hoogte van de uitkeringen te ontkoppelen van het verdiende loon. Toch stellen we vast dat door doelgerichte belastingverlagingen de koopkracht van de laagste inkomens in Nederland gestegen is met 8 percent, terwijl bij ons de uitstoting schrikbarend toeneemt. Onder het rooms-rood beleid is het aantal bestaansminimumtrekkers in België gestegen van 48.000 tot 75.000. In Vlaanderen stijgt het aantal bestaansminimumtrekkers jaarlijks met meer dan duizend. We stellen vast dat in Nederland volgend jaar een groei wordt verwacht van 3,8 percent, terwijl wij blijven steken op 2,5 percent. In plaats van die achterstand te willen verdoezelen, moeten we nagaan hoe we hem kunnen wegwerken.

Er is meer dan de duidelijk te meten achterstand vergeleken met Nederland. Het resultaat van de ACV-studie heeft me verrast. Deze studie geeft aan dat Vlaanderen, zelfs binnen België, op een aantal terreinen op een negatief keerpunt komt. Uit de ACV-studie bleek bijvoorbeeld dat het aantal faillissementen tussen 1991 en 1996 gestegen is met 66,8 percent. Dat is schrikwekkend hoog. In Vlaanderen ligt dat percentage nog veel hoger, namelijk 77,7 percent.

Ik beweer niet dat het economisch initiatief in Wallonië beter verloopt dan in Vlaanderen. Uiteraard zijn er in Wallonië minder bedrijven. Dat is duidelijk. De ACV-studie leert ons dat percentueel bekeken de bedrijfsafbraak in Vlaanderen groter is dan in Wallonië.

Met deze vaststellingen in het achterhoofd kan het parlement maar één signaal geven aan de regering. Vlaanderen moet stoppen met tientallen complexe banenplannen. Vlaanderen moet ermee stoppen het beleid te versnipperen door duizend en één subsidies uit te keren. Vlaanderen moet stoppen met de ondoorzichtige regelgeving.

Vlaanderen is de trieste recordhouder van de langste en de meest rechtsonzekere procedure inzake vergunningen voor nieuwe bedrijfsinplantingen. Vlaanderen moet van een versnipperd floddermodel naar een coherent poldermodel evolueren. Vlaanderen moet stoppen met alles wat de groei afremt. Vlaanderen moet afstappen van een al te eenzijdige herverdelingsstrategie en evolueren naar een groeistrategie.

Vandaag is een unieke kans. Zonder het bestaande op de helling te zetten kunnen we gebruikmaken van de begroting om nieuwe accenten in het beleid te brengen. Meer geld uitgeven, zoals de regering voorstelt, is geen oplossing. Al die subsidies worden gebruikt voor inefficiënte, versnipperde banenplannen.

De VLD pleit voor een duidelijke herkenbare koerswijziging onder het motto : groei voor economie en ecologie. Dat houdt het verhogen van de economische draagkracht en de leefkwaliteit in. We weten dat er spanningen zijn tussen economie en ecologie. Het is echter verkeerd om die spanningen tegen elkaar uit te spelen.

De VLD stelt voor om de begroting uitsluitend te gebruiken voor drie herkenbare doeleinden, met name milieu, infrastructuur en de verlaging van de personenbelastingen.

We ijveren voor meer overheidsmiddelen voor het milieu. Het milieuprogramma moet worden uitgevoerd volgens een strikte timing. Het plafond aan milieuhellingen voor gezinnen en bedrijven is bereikt. Dat betekent dat er in de begroting in middelen moet worden voorzien.

Het tweede punt betreft de infrastructuur. Wat we voorstellen is een noemenswaardig inhaalmanoeuvre om binnen een afgesproken Ruimtelijk Structuurplan en een goed uitgewerkt mobiliteitsplan onze havens

Denys

uit te bouwen, de wegenverbindingen te verbeteren en industrieterreinen uit te bouwen. Het zijn de eerste prioriteiten in een goed omgevingsbeleid.

Het laatste punt gaat over de verlaging van de personenbelasting. We geloven niet meer in de oefeningen die minister Van Rompuy al drie jaar maakt om tot lastenverlagingen te komen. Drie jaar lang hebben we hem gesteund. We hebben met hem mee gepiekerd en zijn tot de vaststelling gekomen dat, met de huidige bevoegdheden en de houding van de heer Collignon, dit niet meer zinvol is.

We zijn van oordeel dat alleen Vlaamse afcentiemen op de personenbelasting, zoals ik het zou noemen, zinvol zijn. Ze zijn immers herkenbaar, en ze verhogen de koopkracht en de tewerkstelling. Bovendien zouden ze voor de bevolking een psychologische opkikker betekenen. De vaststelling dat een jarenlang aangehouden begrotingsinspanning leidt tot een teruggave van belastingen zou de beste sensibilisatie voor de Vlaamse autonomie zijn.

We zouden er natuurlijk de voorkeur aan geven over echte fiscale autonomie te beschikken en zelf de lasten op arbeid te kunnen verlagen, maar we hebben die bevoegdheid nu eenmaal niet. Zolang we die niet hebben, zal de belofte van 20 miljard frank arbeidskostenverlaging, zoals uitgesproken in de Septemberverklaring, een loze belofte blijven door de complexiteit van de maatregel.

Als we het hebben over de bevoegdheidsdiscussie, dan worden we bij de VLD bijna moedeloos als we de uitspraken horen van de heren Di Rupo en Collignon. Ik ben ervan overtuigd dat er geen Vlaams poldermodel kan komen als we even afhankelijk blijven van het archaisch socialisme van de PS. Stel u dit even voor : bij een voorstel tot arbeidskostenverlaging van de CVP vraagt de heer Di Rupo onmiddellijk een omgekeerde transfer als compensatie voor Wallonië, omdat er in Vlaanderen zagezegd meer bedrijven zijn. Als de heer Collignon op een Waals feest uitpakt met een nieuw economisch project, dan verwacht u toch iets ? Hij stelt echter een vertegenwoordiging van de Waalse regio bij de Nationale Bank voor en de oprichting van een overheidsinstituut dat dan waarschijnlijk het economisch initiatief moet centraliseren.

Zijn dat de nieuwe instrumenten ? Is dat de nieuwe economische politiek ? Is dat wat we kunnen verwachten van Wallonië ? Deze uitspraken tonen duidelijk de socialistische verdragingsmanoeuvres aan.

De PS zet een rem op elke noodzakelijke hervorming en vindt om diverse redenen – waarschijnlijk een greep op de macht – een bondgenoot in de Vlaamse socialisten. Ik heb trouwens de indruk dat de zucht naar media-aandacht bij de SP zo groot is dat deze partij steeds meer evolueert naar louter politiek stuntwerk en anekdotes, in plaats van naar een partij die via ideeën drukt op het beleid. (*Applaus bij het VB en de VU*)

Het socialistische afremmen in ons land staat in schril contrast met de paarse dynamiek in Nederland. Voor mij heeft paars beleid niets te maken met de kleur van de coalitiepartijen : het staat symbool voor een beleid waarbij allerlei hervormingen leiden tot meer zekerheid, meer zekerheid op werk, meer zekerheid inzake betaalbare gezondheidszorgen. Hier in België speelt zich net het omgekeerde af. Het socialistisch immobilisme leidt tot wat men noemt het bont-en-blauw-gevoel, namelijk grote onzekerheid omtrent het vinden en behouden van een job, grote onzekerheid omtrent de betaalbaarheid van de zorgen op oudere leeftijd. Echte hervormingen zullen we in Vlaanderen maar kunnen realiseren als we echt over de noodzakelijke instrumenten beschikken, de fiscale autonomie, de overheveling van de kinderbijslag en de gezondheidszorg. Het is vandaag een must geworden om een echt tewerkstellings- en gezondheidsbeleid te voeren.

Het bekommert mij, mijnheer de minister-president, dat we vandaag in Vlaanderen over geen enkele strategie beschikken om die nieuwe stap in de staatshervorming te realiseren. Zelfs meer, er ontstaat steeds meer dubbelzinnigheid inzake de strategie. De dubbelzinnigheid bij de SP was al bekend, maar nu groeit ze ook binnen uw eigen partij. De gebroeders Van Rompuy trokken deze zomer de staatshervorming van 1999 in twijfel.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Als u pleit voor een strategie en voor een eensgezinde opstelling van Vlaanderen, vindt u het dan niet spijtig dat u in de commissie voor Staatshervorming afwezig blijft ? We zitten nu in een cruciale periode. In het najaar zullen we onder andere debatteren over de fiscale autonomie en wensen we een standpunt in te nemen dat we in het voorjaar van volgend jaar gezamenlijk in het parlement kunnen verdedigen. We vinden het spijtig dat u deze unieke kans, op een domein waar er tot nu toe bijna geen politieke tegenstellingen zijn geweest, laat liggen.

Taylor

De voorzitter van uw partij, de heer Verhofstadt, tracht op andere terreinen iets gelijkaardigs te doen. Hij poogt over de partijgrenzen heen een discussie op gang te brengen en na te denken over de politiek in België. Wij proberen dit al gedurende meer dan een jaar in de commissie voor Staatshervorming. Ik vind het zeer erg dat u die kans niet grijpt. (*Applaus bij de CVP*)

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Denys, ik wil u een eenvoudige vraag stellen. Is de VLD-fractie bereid om terug deel te nemen aan de besprekingen binnen de commissie voor Staatshervorming ?

De heer André Denys : Mijnheer de minister-president, de VLD is hiertoe onmiddellijk bereid indien u ons inzicht geeft in de strategie die moet worden gevolgd. Op dat vlak bestaat de grootste dubbelzinnigheid, ook binnen uw eigen partij. De ministers Herman en Eric Van Rompuy trekken de stappen in de richting van de staatshervorming voor 1999 in twijfel. Minister Herman Van Rompuy heeft vorige week nog in een interview gezegd dat voor 1999 de onderwijscijfers misschien eens moeten worden gecontroleerd. Volgens hem moesten we ons echter geen begoochelingen maken. Hij deed daarenboven nog vrij cynisch over de werkzaamheden van onze commissie.

U zult dus, mijnheer Taylor, geen inhoudelijke problemen hebben met de VLD. Op dit vlak zult u er meer hebben met de SP. We willen echter wel weten welke strategie er zal worden gevolgd.

De heer John Taylor : Ik vind het zeer erg dat u de bal doorspeelt naar de regering. We hebben hier in het parlement zelf de kans om die strategie te bepalen, samen met de regering. Ik vind het erg dat u zegt dat de regering die moet vastleggen. (*Applaus bij de CVP en de VU*)

De heer André Denys : In de commissie voor Staatshervorming wordt met geen woord gerept over strategie.

Ik heb tot nu toe drie vormen van strategie gezien. De eerste, die ik jarenlang heb verdedigd, hield de zogenaamde dialoog van gemeenschap tot gemeenschap in. Na alles wat ik van de PS hoor en lees, geloof ik daar niet meer in.

Een tweede strategie is die van de minister-president. Als Vlaanderen midden 1998 een gemeenschappelijk programma heeft uitgewerkt, kan men daar volgens

hem niet naast kijken. Mijnheer Taylor, ook daar hecht ik geen geloof aan, gezien de manier waarop de federale CVP-ministers zoals de heer Van Rompuy en premier Dehaene daarover denken.

Ik acht in alle eerlijkheid maar één strategie haalbaar : de strategie die de heer Lionel Vandenberghe naar voren bracht op de IJzerbedevaart. We zullen ons moeten engageren voor de volgende regeringsvorming in 1999. De minister-president zal dit moeten bepleiten bij de partijvoorzitters. Enkel zo zullen we een stap vooruit kunnen zetten.

De heer John Taylor : Er is maar één goede strategie, namelijk dat we in het Vlaams Parlement voortzetten wat de Vlaamse beweging op gang heeft gebracht. De minister-president heeft dit de afgelopen jaren ook trachten te doen. Als we er in het Vlaams Parlement niet in slagen de toegevoegde waarde die de Vlaamse beweging aanreikt, op te nemen, zal onze rol heel klein zijn. In die zin moeten we te werk gaan. De commissie voor Staatshervorming kan een begin zijn om wat leeft in de Vlaamse beweging en in Vlaanderen waar te maken. Dat is onze strategie. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, op inhoudelijk vlak zult u met de VLD geen problemen krijgen. Dat is ook het geval wat de strategie betreft. U zult enkel problemen met ons krijgen als u de dubbelzinnigheid blijft koesteren. Dat is vandaag immers het geval.

Ten slotte wil ik nog iets kwijt over de oproep die de minister-president richt tot wie hij de verantwoordelijke Vlaming noemt. Onze fractie is het eens met deze oproep. Ik ben van oordeel dat de politiek alleen er niet zal in slagen om een nieuwe mentaliteit te creëren. Iedereen zal zijn verantwoordelijkheid moeten opnemen. Ik verklaar hier wel uitdrukkelijk dat zoiets pas zal lukken als de politieke wereld het voortouw neemt. De politiek moet een voorbeeldfunctie vervullen.

In die zin hebt u de afgelopen zomer niet echt model gestaan. Al te veel excellenties schuiven hun verantwoordelijkheden door naar elkaar. De coördinatie van het gezondheidsbeleid faalt, en is uitgedraaid op een steekspel tussen de ministers Demeester en Martens. Het investeringsbeleid faalt, en verwordt tot een duel tussen de ministers Pinxten en Van Rompuy. Maar ook u, mijnheer de minister-president, springt lichtzinnig om met het belangrijke gegeven van de ministeriële verantwoordelijkheid.

Denys

Geen enkele minister is meer in opspraak gekomen dan minister Kelchtermans en toch krijgt hij van u niet eens een gele kaart. U predikt nochtans in ronkende verklaringen de integriteit. Hoe wilt u verantwoordelijkheidszin bij de mensen oproepen, als u zelf enorme blunders maakt ? Ik denk dan aan uw voorstel omtrent de ministeriële uittredingsvergoeding. Hoe wilt u meer begrip bij de mensen opwekken, als u een politieke koehandel opzet om halfweg de zittingsperiode ministerportefeuilles uit te wisselen ? Dat is gebeurd op een wijze die doet denken aan de meest platte vormen van gemeentepolitiek.

De VLD wil meewerken aan een mentaliteitsverandering. De discussie over de verfijning van de democratie en de bestrijding van de antipolitiek zijn voor ons geen afgesloten hoofdstuk. Die onderwerpen staan bovenaan onze politieke agenda. We moeten wel goed beseffen dat alleen onze eigen houding en onze eigen daden de bevolking ervan zullen kunnen overtuigen om ook zelf meer verantwoordelijkheid op te nemen. De bevolking heeft genoeg van loze woorden ; ze vraagt om daden.

Het ontbreekt deze regering aan creativiteit en moed om het beleid zo te hervormen dat er meer werk en meer zekerheid komt. Het ontbreekt de regering aan moreel gezag om haar voorbeeldfunctie waar te maken. Daarom zal de VLD-fractie u haar vertrouwen niet schenken. (*Applaus bij de VLD, het VB en de VU*)

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, mevrouwen en heren ministers, waarde collega's, de uiteenzetting van de heer Denys toont aan dat de paarse coalitie van Nederland in Vlaanderen nog wel even op zich zal laten wachten. Ik stel ook vast dat de verwijzing naar de zogenaamde dubbelzinnigheid van mijn partij nog geen indicatie is van een toekomstige coalitiewissel. (*Rumoer*)

Bovendien stel ik vast dat men twintig jaar geleden het Zweedse model als ideaal naar voren schoof. Tien jaar geleden propageerde men het Japanse model als ideaalbeeld. Maar vandaag verkeren zowel het Japanse als het Zweedse model ten dele in crisis, weliswaar om diverse redenen. Vandaag schermt men met het Nederlandse model, dat ook weer wordt geïdealiseerd. De cijfers die de heer Denys over Nederland heeft gegeven, moeten worden vergeleken met andere cijfers. Zo bedraagt de werkgelegenheidsgraad in Nederland 50,4 percent en ligt daarmee lager dan die

in België, als men tenminste de moed heeft om alle deeltijdse banen om te zetten in voltijdse equivalenten. De werkloosheidsgraad in Nederland in 1996 was ongeveer vergelijkbaar met die in België. Voor het aantal bestaansminimumtrekkers is de wetgeving totaal verschillend. Het bruto binnenlands product per hoofd van de bevolking, uitgedrukt in koopkrachtpariteit, ligt in Nederland 10 percent lager dan in België. Het aandeel van de uitgaven in de sociale zekerheid en de kosten van de sociale zekerheid liggen in Nederland nog altijd beduidend hoger dan in België.

We moeten dus leren van iedereen, maar tezelfdertijd moeten we realistisch blijven. Het is verkeerd een aantal andere modellen te idealiseren. Er bestaat geen Belgisch of Vlaams model, maar we leven toch nog altijd in een regio die de hoogste welvaart kent ter wereld. Daarom durven we zeggen dat het op economisch vlak goed gaat met Vlaanderen. We zijn een beetje beschroomd om dit luidop te zeggen, maar de cijfers zijn duidelijk.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Mijnheer De Roo, als u cijfers citeert, mag u één cijfer niet vergeten. De vergelijking met Nederland moet inderdaad worden genuanceerd. Maar waarover gaat het ? Bij haar aantreden heeft de regering beloofd om de werkloosheid in Vlaanderen te halveren. Op deze belofte zit de modale Vlaming te wachten.

Ik heb vanmorgen de statistieken ontvangen van de VDAB voor juli 1997. De werkloosheidsgraad in Vlaanderen bedraagt in juli 1997 11,6 percent. Vorig jaar bedroeg die 12,34 percent. Het beleid waarop de Vlaming wacht, is een beleid dat ervoor zorgt dat dit cijfer wordt gehalveerd. Dit is geen spel meerderheid-oppositie, maar een gezamenlijke opdracht. Het is toch onvoorstelbaar dat de hoogste mannelijke werkloosheidsgraad in een van de belangrijkste regio's van Vlaanderen, namelijk de sector Antwerpen-Boom, 10,54 percent bedraagt en dat de hoogste vrouwelijke werkloosheidsgraad in de bedreigde sector Hasselt-Tongeren op dit ogenblik 23,89 percent bedraagt.

De Vlaming wacht op een beleid dat hiertegen vecht. Dat beleid heeft uw meerderheid twee jaar geleden beloofd en het is er nog steeds niet. Met het document dat we van de minister-president hebben ontvangen, zal het er evenmin komen.

De heer Johan De Roo : Mijnheer Van Mechelen, er is geen tegenspraak tussen wat u zegt en wat ik onmiddellijk zal bevestigen. We kennen namelijk een

De Roo

economische groei die vergelijkbaar is met die in Nederland. De investeringen en de export trekken aan. We moeten echter vaststellen dat de werkloosheidsgraad ook in Vlaanderen onaanvaardbaar hoog blijft. We kunnen niet voorbijgaan aan het recht op werk van de 200.000 werkzoekenden in Vlaanderen. Een belangrijk verschilpunt met Nederland is dat het consumentenvertrouwen in ons land laag blijft, wat blijkt uit diverse onderzoeken. Op dat vlak is het contrast met Nederland opvallend. Ik zeg dat in alle objectiviteit. De vertrouwensbarometer is bij onze noorderburen de laatste twee jaar sterk gestegen en staat op zonnig. Bij ons is dat niet het geval.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, mag ik iets vragen ?

De voorzitter : Mijnheer Verrijken, u moet op een duidelijke manier het woord vragen. U weet dat als u een vermenigvuldiging verkeerd maakt en u tegen uw leraar zegt dat u uw best heeft gedaan, u geen punt meer krijgt.

De heer Emiel Verrijken : Ik kan u hierin in grote mate bijtreden. Ik ben ook niet zo gerust in het Nederlandse model. Het is een heel relatief ding. De jongste maanden hoorden we in Vlaanderen een gemakkelijke oplossing : men staart zich blind op het Nederlandse model.

Ik geef u dit echter ter overweging. Mocht Nederland met zijn 14 miljoen inwoners 10 miljoen Walen meeslepen – dat is de verhouding van Vlaanderen ten opzichte van Wallonië – hoe zou de toestand in Nederland dan zijn ? Stel u Nederland voor met, laat ons maar zeggen, 10 miljoen vadsige Walen, die op elk vlak hulp moeten krijgen en die honderden miljarden frank kosten. Dat betekent dat het Belgische feit veel nefaster is voor Vlaanderen dan u voorstelt. Men kan zich geen Nederlandse economie voorstellen met 10 miljoen Walen, want dat zou een economie zijn die niet veel verder staat dan de Italiaanse of Spaanse economie. Ik heb daar ook cijfers over.

Ik geef u ter overweging dat het Belgische feit voor Vlaanderen zo nefast is dat het Vlaanderen in de onmogelijkheid stelt aan de kop te staan in Noord-Europa. Daar hoort het eigenlijk, zonder de Walen.

De voorzitter : Collega's, ik zou willen vragen de onderbrekingen te minimaliseren. Elke fractie krijgt de kans om zijn mening te geven. Dit is geen debat over één bepaald element, met slechts één spreker. Hier krijgt iedereen de kans. Het is niet omdat men niet binnen zijn eigen fractie aan bod komt, dat men

op deze manier moet proberen aan het woord te komen. (*Opmerking van de heer Karel De Gucht*)

De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik heb slechts een korte vraag. Mijnheer de Roo, als er een politiek engagement komt, een politieke intentie om binnen een bepaalde tijdsspanne de werkloosheid te halveren, mogen we dan niet van de Vlaamse regering verwachten dat ze de weg aangeeft en een planning maakt over de mate waarin ze daartoe zal bijdragen ? Het gaat immers over 40.000 extra jobs per jaar.

De heer Johan De Roo : Ik denk dat we allemaal deze bezorgdheid delen. Elke fractie stelt terecht de werkloosheid als een centraal punt voorop. Het is ook onze wens de werkloosheid op te lossen. Het gebrek aan vertrouwen van de consument en de hoge werkloosheid beperken zich niet alleen tot het sociaal-economische domein. De Witte Mars van bijna een jaar geleden wees op een veel ruimere vertrouwensbreuk. Ik maak hier geen grondige analyse van, maar het is wel de achtergrond waartegen we de Septemberverklaring van de Vlaamse regering willen plaatsen.

We moeten de vraag stellen of het door de minister-president voorgestelde project voor Vlaanderen tegemoetkomt aan de uitdagingen die zich in Vlaanderen vandaag en morgen zullen aandienen. Het antwoord van de CVP-fractie – we hebben daarover goed overleg gepleegd en ik spreek ook namens heel mijn fractie – is positief, niet omdat we anders een regeringscrisis zouden uitlokken, maar overtuigend positief.

De sluitende begroting die de regering voorlegt, het sterke accent op de werkgelegenheid en de andere aandachtspunten zijn van die aard dat ze het vertrouwen in de toekomst moeten versterken. De Vlaamse regering zal voor 1998 voor het eerst een begroting in evenwicht indienen. Het belang hiervan kan niet genoeg worden benadrukt. Na vele jaren crisismanagement kan er – weze het voorzichtig – een echt groeibeleid worden uitgetekend, gebaseerd op gezonde overheidsfinanciën. Dit gegeven komt niet uit de lucht gevallen : het is het resultaat van een jarenlang volgehouden inspanning die toeliet het tekort van 52 miljard frank in 1989 om te buigen tot een nultekort in 1998. Jaar na jaar hebben we een strak begrotingsbeleid gevoerd, gesteund op strenge, maar toekomstgerichte budgettaire normen. De vruchten daarvan plukken we de volgende jaren. Deze situatie brengt een echte ommekeer.

Toch moeten we met onze voeten op de grond blijven. We moeten absoluut een soort Sinterklaasfeer

De Roo

vermijden waarbij zo ongeveer alles weer mogelijk zou worden. De begroting voor 1998 heeft een nultekort, en dit evenwicht tussen inkomsten en uitgaven mag niet worden doorbroken. Met heel het Vlaams Parlement zullen we moeten bewijzen dat we deze verantwoordelijkheid aankunnen.

Heeft onze fractie dan geen opmerkingen over het gevoerde beleid ? Zijn er geen eigen aandachtspunten ? Wel integendeel : we hebben eveneens aandachtspunten, waarvan ik er een vijftal uitvoerig wil belichten. De door onze fractie gemaakte evaluatie van de eerste helft van deze zittingsperiode is immers wel positief, maar voorlopig ook voorwaardelijk. Met andere woorden : we verwachten nog heel wat van de komende twee jaren, waarbij we dus vijf accenten leggen. Het eerste betreft de werkgelegenheid, het tweede de ruimtelijke ordening, het derde de mobiliteit, het vierde de hervorming van het secundair onderwijs en het vijfde het pact met de gemeenten. Na de belichting ervan zal ik besluiten met een aantal slotbeschouwingen.

Inzake de werkgelegenheid heeft de Vlaamse regering duidelijk gevolg gegeven aan de werkgelegenheidsresolutie die het voltallige Vlaams Parlement dit voorjaar heeft goedgekeurd. Dit stemt ons tevreden. Ook andere resoluties verdienen een dergelijke concretisering. De Septemberverklaring kondigt een impuls voor de werkgelegenheid aan van 20 miljard frank, gespreid over drie jaar, bovenop de andere inspanningen die reeds worden geleverd. Dit is duidelijk meer dan een symbolische actie.

De CVP-fractie is ook zeer verheugd over de duidelijke bereidheid van de Vlaamse sociale partners om tot afspraken te komen. Ik ben ervan overtuigd dat het klimaat om een sociaal akkoord te bereiken op Vlaams vlak, in het belang van Vlaanderen, van de economie en vooral van de werkgelegenheid, nooit gunstiger is geweest dan vandaag. Dit betekent niet dat de federale akkoorden niet belangrijk zijn, integendeel : ze zullen immers complementair moeten werken. Tenslotte richt het federaal beleid zich, net als het Vlaams beleid, eveneens op Vlaanderen en haar inwoners. Wel mag Vlaanderen zich niet laten afremmen in de dynamiek om uit de werkloosheids-crisis te raken.

Met de beschikbare 20 miljard frank kunnen in de loop van de komende drie jaar heel wat nuttige maatregelen worden getroffen. De minister-president suggereerde zelf reeds een aantal speerpunten : een arbeidskostenverlaging, de uitbouw van de social profits en de verbreding van de premies voor deeltijdse

arbeid, om tot meer arbeidsverdeling – het grote punt waarmee Nederland scoort – te komen.

Verwijzend naar onze werkgelegenheidsresolutie en naar de aanbevelingen van de Groep van Leuven, waaraan ik zelf heb kunnen meewerken, wil ik er nog enkele aandachtspunten aan toevoegen. Ondanks ons wereldwijd geroemd onderwijssysteem kent Vlaanderen, in vergelijking met haar buurlanden, een opmerkelijk aantal laaggeschoolden. Zij maken meer dan de helft van het aantal werklozen uit. Meer dan ooit is duidelijk dat alleen opleiding en vorming voor hen de deur naar de arbeidsmarkt kunnen openen. Recente cijfers in verband met beroepsopleiding geven aan dat Vlaanderen internationaal gezien veel investeert in vorming voor werkenden, maar weinig in vorming en opleiding voor werkzoekenden. In de kennismaatschappij is permanente vorming een niet te missen troef. Het gebrek aan opleiding voor werklozen, daarentegen, is een onduidbare handicap. Er is behoefte aan vraaggerichte en op maat gemaakte opleidingsmogelijkheden om de doorstroming van werkzoekenden naar hun job mogelijk te maken. Specifiek voor de laaggeschoolden, en vooral voor de langdurig werklozen, verwachten we veel van de sociale economie. Vooralsnog besteedt Vlaanderen te weinig aandacht aan deze specifieke economische sector.

Aan de plannen van de minister-president om meer mensen in te zetten voor het onderhoud van onze wegen en waterwegen, voegt de CVP-fractie graag ook de monumentenzorg toe. De monumenten in Vlaanderen vormen een centrale troef binnen ons toeristische potentieel, dat nu pas tot volle bloei begint te komen. Indien we volop willen genieten van de extra tewerkstelling die de toeristische sector nog kan bieden, moeten we ons cultuurhistorisch patrimonium in ere herstellen.

Voor het volgende aandachtspunt richt ik me in het bijzonder tot de nieuwe Vlaamse minister bevoegd voor het gelijkheidsbeleid. De werkloosheidsgraad bij de vrouwen is dubbel zo hoog als bij de mannen. In Limburg loopt dit zelfs op tot drie keer zo hoog. Uit het recente rapport van de Vlaamse Overlegcommissie Vrouwen blijkt dat de verschillen niet te verklaren zijn door verschillen in scholingsgraad. De boodschap is duidelijk : werkloosheid bestrijden betekent ook het probleem van de werkloosheid bij vrouwen aanpakken.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer De Roo, een concrete vraag : u mikt toch op duurzame

Vandenbroecke

tewerkstelling, en niet op allerlei varianten zoals het BTK- of DAC-systeem ?

De heer Johan De Roo : We mikken inderdaad op duurzame tewerkstelling. We zijn er echter ook van overtuigd dat we onze traditionele kijk op arbeid en tewerkstelling moeten aanpassen. We zullen dit progressief en vooruitstrevend op een andere, bredere manier dienen te bekijken. Indien we ervoor willen zorgen dat in Vlaanderen meer mensen ten volle kunnen meewerken aan de ontwikkeling van de samenleving, zullen ook zorg- en dienstenaarbeid tot volwaardige tewerkstellingsvormen moeten leiden.

Steeds meer mensen klagen dat ze het te druk hebben. Ze slagen er niet in om hun werk te doen in de 36, 37 of 38 uur waarover ze beschikken. Ze moeten dus extra uren presteren. Tegelijkertijd stellen we vast dat er 200.000 mensen zijn – waarvan de overgrote meerderheid bereid is om te werken – die gewoon niet de kans krijgen om aan de slag te gaan. Dit is toch wel echt ongehoord ! Op dit aspect van de tewerkstellingsproblematiek moeten we ook in het parlementaire werk de nadruk leggen.

De CVP-fractie hecht ook heel veel belang aan de problematiek van de ruimtelijke ordening. De wet op de stedenbouw van 1962 moet worden vervangen door een nieuw decreet op de ruimtelijke ordening. In samenhang met het RSV is dit van uitzonderlijk groot belang. De CVP-fractie heeft het voorbije jaar herhaaldelijk op de problemen inzake ruimtelijke ordening gewezen. We zullen dit ook in de toekomst blijven doen.

Ruimtelijke ordening mag niet langer verstrikt blijven in het kafkaïaanse web van regels en procedures. Een betere afstemming tussen ruimtelijke ordening en andere beleidsdomeinen, met name het milieubeleid en het economisch beleid, is prioritair. Er moet ruimte zijn en blijven om te ondernemen. Dit is niet tegengesteld aan de principes van de bescherming van het leefmilieu en de vrijwaring van de open ruimte. De procedures en de termijnen moeten zoveel mogelijk eenvormig worden gemaakt en moeten beter worden gecoördineerd. Het decreet planning moet worden opgenomen in het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Heb ik de spreker goed begrepen toen hij zei dat het huidige beleid inzake ruimtelijke ordening kafkaïaanse is ?

De heer Johan De Roo : Ik ga niet in op Kafka, maar zal vervolledigen.

De heer Francis Vermeiren : U had het over een kafkaïaanse beleid. De bevoegde minister was toevallig niet aan het luisteren. We zijn het met u eens, maar ik vind dit zo belangrijk dat ik het u graag wil horen herhalen. Is dit zo of niet ? Zo niet, moet u uw woorden terugnemen.

De heer Johan De Roo : Ik neem mijn woorden niet terug. Ik zal ze in de juiste context plaatsen.

Ik herhaal wat onze fractie al meerdere keren heeft gezegd. De procedures en termijnen in verband met ruimtelijke ordening en milieuvergunningen moeten op elkaar worden afgestemd. Anders leidt dit tot niet-beslissen en weigeren.

De heer Francis Vermeiren : U zegt dus dat door het Kafka-beleid van vandaag er geen beleid is, dat we niet vooruitgaan, dat er geen tewerkstelling is, enzovoort.

De heer Johan De Roo : We hebben in het verleden ook gezegd dat een oplossing voor de zonevreemde woningen en bedrijven, in functie van het gebied waarin ze zich bevinden, niet langer mag uitblijven. Er is een vernieuwde regelgeving in volle voorbereiding. Dat mag echter niet tot gevolg hebben dat het intussen op het terrein misloopt. Helaas is dit nu het geval.

We roepen de regering met grote aandrang op om hier dringend wat aan te doen. Er is momenteel geen beslissingskracht meer in de administraties voor stedenbouw en ruimtelijke ordening, omdat men zich daar onvoldoende gewapend voelt om knopen door te hakken. Het beleid van ruimtelijke ordening is verworden tot een beleid van weigeren en neen zeggen. Bovendien is er geen ruimte meer voor, noch bereidheid tot overleg en communicatie. (*Applaus bij de CVP*)

We komen uit een periode van een alles-kan-en-alles-mag-beleid. We wensen niet naar die toestand terug te keren, integendeel. Het beleid mag evenmin omslaan in een beleid waarin niets nog mogelijk is. Geen van beide leidt tot goede resultaten. De gevolgen voor onze bedrijven en particulieren zijn nefast. We moeten dringend een nieuw en billijk evenwicht vinden tussen ondernemen, natuur en behoud van open ruimte. De administratie moet in staat zijn beslissingen te nemen binnen het juiste kader en op het juiste moment. Wij moeten zorgen voor de nodige regelgeving. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

De Roo

Daarom zeg ik uitdrukkelijk, ook aan de minister-president en aan de hele Vlaamse regering, dat we voorstander zijn van de goedkeuring van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Dat ruimer kader moet er komen. We zijn voorstander van de vernieuwing van de wet op de stedenbouw, die van 1962 dateert en hoogstnodig moet worden geactualiseerd. De overgangsfase, waarbij het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen nog niet volledig is geïmplementeerd in provinciale en gemeentelijke structuurplannen, moet zo kort mogelijk worden gehouden, teneinde de rechtszekerheid van bedrijven en gezinnen maximaal te vrijwaren. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

Het derde aandachtspunt van onze fractie is de mobiliteit. Het mobiliteitsbeleid is een probleem voor de lokale en de regionale besturen, het Vlaams Parlement, het federaal parlement, de federale regering, enzovoort. Het resultaat van het tot nu gevoerde mobiliteitsbeleid is onvoldoende. Bijkomende inspanningen zijn nodig om het dreigende verkeersinfarct aan te pakken. Waar blijft het mobiliteitsplan dat de aanzet moet vormen tot een geïntegreerd mobiliteitsbeleid en dat werd aangekondigd in het regeerakkoord? Ik bedoel dit niet negatief ten aanzien van de minister. (*Gelach*)

Er bestaan op dit vlak geen mirakeloplossingen, waarbij men met twee maatregelen het hele probleem oplost. Daarom vragen we een openbaar themadebat over mobiliteit in dit parlement. Zo een debat moet grondig worden voorbereid door de fracties en door de commissie. Ik verwijs in dat verband naar het werkgelegenheidsdebat. Uit zo een degelijk voorbereid debat kunnen veel concrete suggesties voortvloeien die voor de ministers een positieve stimulans zijn. We hebben dringend nood aan een totale visie, gekoppeld aan uitvoerbare maatregelen.

We mogen dit probleem niet langer voor ons uit schuiven. Daarvoor zijn de gevolgen voor de economie te zwaar. Brussel wordt elke dag moeilijker bereikbaar, ook rond de kleinere Vlaamse steden wordt men met files geconfronteerd. Het openbaar vervoer, dat uiteraard ook een federale bevoegdheid is, speelt hier onvoldoende op in. Het Vlaams Parlement moet dit probleem aanpakken.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer De Roo, u vraagt een themadebat over mobiliteit. Daar kan niemand zich tegen kanten.

Toch heb ik een vraag. Over een paar maanden moeten we ons uitspreken over het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Dat plan speelt een aanzienlijke rol in het mobiliteitsvraagstuk. Het zou dus logisch zijn om het themadebat mobiliteit te houden vooraleer we ons uitspreken over het RSV. Een themadebat mag immers geen vrijblijvende discussie zijn op een ogenblik dat de grote beslissingen voor de volgende jaren al genomen zijn.

De heer Johan De Roo : Bij onze beoordeling van het Ruimtelijk Structuurplan zal mobiliteit een belangrijke bepalende factor zijn. Dit parlement zal een uitspraak moeten doen over de bindende bepalingen van het RVS. Het komt de commissie toe om haar werk zo te organiseren dat het mobiliteitsvraagstuk ernstig en op het juiste moment wordt bekeken. Ook het Uitgebreid Bureau zal zich daarmee bezighouden.

De heer Karel De Gucht : Het mag geen mosterd na de maaltijd worden.

De heer Johan De Roo : Ik wil niet vooruitlopen op de regeling van de werkzaamheden.

Ons vierde aandachtspunt betreft de hervorming van het secundair onderwijs. Het regeerakkoord is op dit punt duidelijk en concreet. De CVP-fractie wenst uitdrukkelijk dat dit politieke akkoord wordt uitgevoerd. De lat ligt hoog, de hervorming moet ambitieus zijn. Wat opsmukwerk en bijsturing in de marge zullen voor ons niet volstaan.

Binnen dit onderwijs vraag ik bijzonder uw aandacht voor de financiering. We moeten komaf maken met de financiering van de verschillende netten volgens de oude technieken van het Schoolpact. Het uitgangspunt moet zijn dat elke leerling gelijk is, ongeacht de school die hij kiest. Verschillen zijn nog slechts verantwoord als ze objectiveerbaar zijn. Hierbij denken we niet alleen aan de vrije keuze. Ook het soort onderwijs is een objectieve reden. Technisch secundair onderwijs is nu eenmaal duurder dan algemeen secundair onderwijs.

Het is duidelijk dat de aangekondigde hervorming vertraging heeft opgelopen. De kans om de hervorming te laten aansluiten op de tijdelijke benoemingsstop is, denk ik, stilaan verkeken. Dit is een pijnlijke maar onomkeerbare realiteit. Dit verandert evenwel niets aan onze vastberadenheid om de hervorming door te voeren.

We wensen de volgende eeuw te kunnen ingaan met een secundair onderwijs dat zowel van uitmuntende kwaliteit als betaalbaar is. Onze jongeren verdienen

De Roo

een secundair onderwijs dat hen op de best mogelijke wijze voorbereidt op de toekomst, dat hen reële kansen geeft op de arbeidsmarkt, dat hen oriënteert naar die beroepen en functies die echt nog toekomst bieden. De CVP-fractie is vast van plan om haar verantwoordelijkheid in deze op te nemen en we hopen dat andere fracties dat ook zullen doen. Ik roep dan ook alle betrokkenen op om hetzelfde te doen en de moed op te brengen om deze noodzakelijke hervorming tot een goed einde te brengen.

Wat betreft het basisonderwijs, wijs ik op de legitieme vraag naar voldoende middelen en omkadering. Het recent goedgekeurde decreet basisonderwijs formuleerde nieuwe opdrachten en taken. De middelen moeten volgen. De CVP-fractie verbindt er zich wel toe om bij de bespreking van de onderwijsbegroting met de grootste zorg naar oplossingen te zoeken.

We komen nu bij het vijfde aandachtspunt.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer De Roo, wanneer u praat over het gelijkleggen van de lat en de objectieerbare criteria in het onderwijs, verwijst u in eerste instantie naar cijfers. Het uitgangspunt dat in de toekomst de uitgaven in het onderwijsbeleid moeten worden gebaseerd op objectieve criteria, kan ik alleen maar onderschrijven. Maar als u het hebt over de hervorming van het secundair onderwijs, dan beperkt u zich tot wat in de verklaring van de minister-president staat, namelijk dat in het onderwijsbeleid vooral de herziening van de regelgeving gestaag wordt voortgezet.

Ik ben er niet tegen dat de regelgeving van het onderwijsbeleid wordt herzien, vereenvoudigd en doorzichtiger gemaakt. Ik heb echter wel veel moeite met een grondige hervorming van een sector als het secundair onderwijs zonder dat we het eens zijn over de uitdagingen die dat secundair onderwijs moet aangaan, en over de taak en de plaats van dat onderwijs in Vlaanderen. Daarover hebben we al lang een debat gevraagd. U pleitte zelf voor een groot algemeen mobiliteitsdebat. In dit parlement beschikten we nog niet eens over de mogelijkheid om een algemeen debat aan te gaan over de plaats van het secundair onderwijs, de uitdaging die dat onderwijs al dan niet moet aangaan en welke middelen daarvoor nodig zijn. Mijnheer De Roo, ik hoop dat u, voorafgaand aan de regelgeving, bereid bent om dit debat in het Vlaams Parlement aan te gaan.

En dan wil ik het ook nog kort hebben over het basisonderwijs. U verwijst naar het nieuw decreet voor het basisonderwijs.

De voorzitter : Mijnheer Sannen, dit is een debat met de regering. De vragen moeten dus aan de regering worden gesteld. Ik neem aan dat uw fractieleider dat straks zal doen.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer De Roo verwijst hier wel naar het decreet basisonderwijs en de nood aan bijkomende middelen.

De heer Johan De Roo : Ik verwijs ook naar de onderwijsbegroting en de begrotingsbespreking die in de loop van de komende weken zal worden gevoerd in het Vlaams Parlement. De commissie voor Onderwijs kan daar zolang over debatteren als ze wil.

De heer Ludo Sannen : We kunnen er dan wel van uitgaan dat er een fundamentele verhoging zal zijn van de middelen voor het basisonderwijs.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik kom tot mijn vijfde punt, namelijk het pact met de gemeenten. Het valt niet te ontkennen dat de betutteling van de lokale besturen de laatste jaren steeds groter is geworden. (*Opmerkingen van de VLD*)

Op dit vlak werd de slogan 'Wat we zelf doen, doen we beter', niet bewaarheid. Integendeel, de gedecentraliseerde besturen worden hoe langer hoe meer in de rol gedrukt van ondergeschikte besturen belast met de uitvoering van de op een hoger bestuursniveau uitgedokterde ideeën en maatregelen. (*Applaus bij de VLD en de CVP*)

Ik vat de problematische relatie tussen lokale besturen en hogere overheden samen in drie punten.

Mijnheer de minister-president, er is te veel regulering. De toevloed aan omzendbrieven vanuit de administratie, aan besluiten, decreten en wetten is op lokaal vlak niet meer verwerkbaar. In dat verband moeten we ook op onze eigen borst durven kloppen. De verwerkingscapaciteit is ver overschreden. De mogelijkheden voor de lokale besturen om het beleid eigenhandig in te vullen, zijn feitelijk zowat onbestaande geworden. Dergelijke betutteling kan niet anders dan tot verstikking en ontmoediging leiden.

Ik wil er de Vlaamse regering toe oproepen om meer vertrouwen te koesteren in de lokale besturen en hun een grotere verantwoordelijkheid te gunnen. Het convenantsbeleid heeft op dit punt vandaag nog niet

De Roo

de verhoopde doorbraak gebracht. Er is geen trendbreuk gerealiseerd ten opzichte van de detaillistische subsidieregelingen. In de decreten gaat het bijvoorbeeld om de culturele centra, openbare bibliotheken en gemeentelijke sportdiensten.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik ben aangenaam verrast dat de spreker zeer direct aan minister Peeters zegt dat deze de laatste jaren veel te veel heeft gereguleerd. Wij onderschrijven dat en applaudiseren. Maar ik heb nog altijd een goed geheugen. Ik meen dat de CVP-fractie dat beleid steeds mee heeft goedgekeurd. Is dat juist ?

De heer Johan De Roo : Ik zal niet oordelen over wat in het verleden is gebeurd. (*Rumoer*)

Ik heb zeker niet verwezen naar de huidige minister Peeters, want ook in het verleden en dus niet alleen gedurende de laatste twee jaar, is op die manier te werk gegaan. Wij waren er altijd bij, dat is juist. (*Rumoer*)

Ik vraag in alle duidelijkheid en met aandrang namens mijn fractie dat men de gemeentelijke autonomie volwaardiger zou uitbouwen. Het huidige convenantsbeleid kan derhalve maar een overgangsfase zijn om tot die grotere autonomie van de lokale besturen te komen.

De regelgeving zou ten tweede meer gecoördineerd moeten verlopen. De lokale besturen moeten te veel meesters tegelijk dienen, want de verschillende leden van de Vlaamse en de federale regering nemen initiatieven. Ze rekenen voor de uitvoering op de lokale besturen en doen dat dikwijls zonder onderlinge afstemming of coördinatie.

Een derde aangelegenheid is dat er niet altijd middelen volgen. De vele verplichtingen en de bijkomende taken die de gemeenten krijgen opgelegd, worden onvoldoende financieel gehonoreerd. Het wordt voor een aantal gemeenten onhoudbaar om meer te moeten doen met dezelfde of maar lichtjes stijgende middelen.

De voorzitter : De heer Bossuyt heeft het woord.

De heer Gilbert Bossuyt : Mijnheer de voorzitter, ik erken het recht van iedere fractie om opmerkingen te maken over het beleid van de regering. Maar ik verwacht toch van de meerderheid dat ze dit niet al te eenzijdig doet. De gemeenten hebben nog nooit

zoveel financiële middelen toegeschoven gekregen als de laatste jaren. Ik spreek uit ervaring.

De heer Carl Decaluwé : Bepaalde gemeenten, mijnheer Bossuyt.

De heer Gilbert Bossuyt : Het geheugen mag ook niet te kort zijn. De uitbetaling van de financiële middelen is ten opzichte van vroeger gevoelig verbeterd. Dat is zeer belangrijk voor de gemeenten.

De heer Johan De Roo : We hebben het zeker niet eenzijdig bekeken.

De heer Gilbert Bossuyt : Neem de toename van het Gemeentefonds. Ik heb het ooit anders geweten, mijnheer Lachaert, en wel toen uw partij in de regering zat. De cijfers zijn er om dat te bewijzen.

De voorzitter : Het is niet omdat het nu over de gemeenten gaat, dat we hier een gemeenteraad moeten houden.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik houd van serene discussies. Wat de heer Bossuyt zegt, is correct. Toch heb ik de indruk dat de gulle hand voor de gemeenten heel selectief is geweest en dat de ene daar veel meer dan de andere van heeft genoten. Ik zal dit debat nu niet rekken, maar door middel van een schriftelijke parlementaire vraag en het antwoord dat ik daarop zal krijgen, mijn stelling bewijzen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik bevestig wat de heer Bossuyt zegt, namelijk dat de gemeenten nu sneller hun geld krijgen dan vroeger. Het gaat hier wel over geld waar ze sowieso recht op hebben. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

De aankondiging in het regeerakkoord van een pact met de gemeenten wekte grote verwachtingen. Nu we halfweg de zittingsperiode moeten vaststellen dat dit pact er nog niet is, zijn we teleurgesteld. In de Septemberverklaring verbindt de regering er zich nogmaals toe om een dergelijk pact af te sluiten. Samen met heel mijn fractie wil ik hier uitdrukkelijk beklemtonen dat dit voor ons een kernpunt is. De regering dient hier dan de volgende maanden ook prioriteit aan te verlenen.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik heb een concrete vraag die mij moet toelaten te begrijpen wat de heer De Roo precies bedoelt.

Geysels

Mijnheer De Roo, als u het hebt over de verhouding tussen de centrale overheid en de gemeenten, pleit u er dan voor om het door u goedgekeurde Sociaal Impulsfonds te heroriënteren en te veranderen? Of wilt u meer geld voor de gemeentelijke rioleringen? Ik ben dus op zoek naar de precieze draagkracht van uw opmerking.

De heer Johan De Roo : Ik wil enkel zeggen dat de gemeenten worden overspoeld met allerlei regelgevingen en omzendbrieven van bovenaf. Die zijn niet langer altijd invulbaar. Er wordt ook steeds meer verwacht vanuit verschillende hoeken. Men komt dan stevast op het lokale vlak terecht, waar men die verwachtingen niet altijd kan waarmaken, omdat men soms niet over de nodige middelen beschikt.

U vroeg ook naar de evaluatie van het SIF. Die is ingebouwd in het gewone parlementaire werk en wordt ook regelmatig verricht.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik hoor hier spreken over het vertrouwen aan de gemeenten. De gemeenten zijn onze eerste partner in heel dit beleid. Wat zal de reactie zijn van dit parlement indien wij een aantal taken die wij nu wel toevertrouwen aan de gemeenten, niet langer aan hen zouden geven?

Mijnheer De Roo, hier zijn eerder andere factoren in het spel. Een aantal, vooral kleinere, gemeenten ondervindt heel wat moeilijkheden om die nieuwe taken op te vangen. Het geheel heeft te maken de bestuurlijke organisatie en vernieuwing die we moeten kunnen realiseren.

De Vlaamse regering probeert de financiële middelen veel sneller los te krijgen. Daarvan kan iedereen op deze regeringsbanken getuigen. Dat we daar een minimum tegenover willen stellen en toch voor een deel het kader willen aangeven voor een samenhangend beleid, is toch wel de logica zelf.

U weet dat we momenteel bezig zijn met de bespreking van het rapport van de commissie voor Bestuurlijke Organisatie. Daarin wordt dit alles precies naar voren gebracht. Ik heb daarvoor op de medewerking van al mijn ambtgenoten aangedrongen. We zijn daarmee ook naar het veld gegaan en we hebben in dat kader hoorzittingen georganiseerd. In de loop van de maanden oktober en november zullen we dit dossier hernemen in dit parlement. Bij deze nodig ik dan ook iedereen die mee gestalte wil geven aan die

bestuurlijke vernieuwing en op dat vlak een aantal zaken tot stand wil brengen, uit om echt mee te gaan werken aan deze commissie voor Bestuurlijke Organisatie en aan de besprekingen die daar zullen worden gevoerd.

Daaruit kan een pact met de gemeenten resulteren. We moeten dan wel heel goed weten wat de betekenis van dergelijk pact is. Betekent dit dat de gemeenten volledige autonomie en vrijheid krijgen? Deze beslissing zullen we dan moeten nemen.

Het Vlaams Parlement moet vooral zorgen voor een samenhangend beleid en voor een goede samenwerking met de Vlaamse regering. De provincies moeten hierop op dezelfde manier inspelen en de lokale besturen moeten proberen om hun beleid op dezelfde manier in te vullen. Het rapport van de bestuurlijke organisatie is hiervoor het beste uitgangspunt. Er werd heel hard aan gewerkt en het is noodzakelijk dat we dit tegen het einde van het jaar trachten te verwezenlijken.

De heer Johan De Roo : Ik dank de minister voor zijn reactie. Mijn fractie is het er mee eens om in overleg met de bevoegde parlementaire commissie het rapport ten gronde te bespreken. Zo kunnen we tot een evenwichtig pact met de gemeenten komen, waarbij de gemeenten geen vragende partij zijn voor volledige vrijheid, maar wel meer aan bod komen en meer verantwoordelijkheden krijgen die misschien beter op het lokale vlak worden gehonoreerd en waargenomen.

Ik heb nog enkele slotbeschouwingen. De situatie in Vlaanderen biedt goede redenen om de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien. We mogen niet afwachten, maar moeten proactief vooruitzien. Onder meer inzake de informatiemaatschappij moeten we de handschoenen opnemen. Het Vlaams Parlement heeft hierin een belangrijke rol te spelen. Onze ambitie om hierover een debat te voeren, moeten we waarmaken. Dit werd reeds gezegd in de belangrijke resolutie over de informatiemaatschappij.

Om volledig gestalte te kunnen geven aan onze toekomst, moet de staatshervorming worden voltooid. In Vlaanderen moeten we ons hierop voorbereiden: zelfbewust maar niet zelfvoldaan, met zelfvertrouwen maar niet met zelfoverschatting. De CVP zal blijven meewerken in de commissie voor Staatshervorming. De fiscale autonomie en de plaats van Brussel genieten hierbij onze bijzondere aandacht. Mijnheer Denys, wij hechten groot belang aan dit parlementaire werk. We willen het niet bij de slogans houden. De staatshervorming is niet enkel een zaak van de partijhoofdkwartieren, maar vooral van het parlement. De

De Roo

minister-president heeft een concrete timing voorgesteld, die wij onderschrijven. Het bereiken van een akkoord op Vlaams niveau is immers geen eind- maar een vertrekpunt voor een gesprek met Wallonië en op federaal niveau.

Ik eindig met nog enkele concrete aandachtspunten. Ten eerste is onze fractie inzake het beleid voor Brussel en de Vlaamse rand zeer tevreden met de duidelijke klemtoon die de regering heeft gelegd. Wij laten onze hoofdstad niet los. Integendeel, we halen de stad dichterbij.

Het welzijns- en gezondheidsbeleid kreeg onvoldoende aandacht. Voor de CVP moet volgend jaar de doorbraak zijn in de evolutie naar meer zorg op maat. Het aanbod moet optimaal worden afgestemd op de vraag van ouderen, gehandicapten, jongeren, gezinnen en de vele andere gebruikers van de voorzieningen. Om dit te realiseren, zijn er maatregelen nodig die de thuiszorg beter structureren en uitbouwen en die in de gehandicaptenzorg meer tussenvoorzieningen creëren. Voor de bijzondere jeugdzorg is het tijd om de vernieuwingen te evalueren en zo nodig bij te sturen. De betaalbaarheid van zorgen voor ouderen is voor vele families vaak een bron van onrust en frustratie. De zorgverzekering biedt hieraan een uitkomst. We stellen met genoegen vast dat de Vlaamse regering zich hiervoor engageert. We verwachten eenzelfde engagement ten aanzien van andere bevolkingsgroepen en personen.

Verder vraag ik bijzondere aandacht voor het handhavingsbeleid. De controle op de toepassing van onze Vlaamse decreten en het bestraffen van inbreuken laat soms te wensen over. Hiervoor bestaan verschillende oorzaken.

Het probleem begint reeds bij de decreten zelf, die al te vaak zeer moeilijk controleerbaar, fraudegevoelig of onvoldoende inzake strafbepalingen zijn. Ik stel voor om aan dit thema een grondig onderzoek te wijden. Een probleem ten gronde is de bevoegdheidsverdeling tussen Vlaanderen en de federale staat.

Tot slot pleit ik ervoor om het Europese en internationale niveau beter in de beleidsvoering te integreren. Vlaanderen weegt onvoldoende op de besluitvorming op grensoverschrijdend vlak. Wat de Europese richtlijnen en verordeningen betreft, slagen we er niet in om daar vat op te krijgen. Het Vlaams Parlement, maar ook de regering en haar administratie staan voor een grote uitdaging.

Namens de hele CVP-fractie bevestig ik het vertrouwen in de Vlaamse regering. Haar jaarpogamma speelt in op de reële noden van vandaag en beantwoordt in grote mate aan de verzuchtingen van dit parlement. We rekenen en vertrouwen er op dat de regering ook tegemoetkomt aan de bekommernissen die we vandaag hebben geformuleerd. We zijn bereid om met onze coalitiepartner en de fracties van de oppositie een debat aan te gaan. Onze aanbevelingen zijn immers niet vrijblijvend. Wij hebben de waarheid niet in pacht. In goede samenwerking tussen de regering en parlement moeten deze aanbevelingen tot concrete beleidsacties leiden. Niet de mooie en beloftevolle woorden van deze week tellen, maar wel de daden van morgen. (*Applaus CVP*)

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer minister-president, collega's, de heer Denys blijkt zich pessimistisch uit te spreken over de rooms-rode coalitie en het voorbeeld van Nederland. De fractieleider van de CVP richtte zijn pijlen op minister Baldewijns over ruimtelijke ordening, op minister Van den Bossche over onderwijs en op minister Peeters over de financiering van de gemeenten. Het is geen toeval dat het om de socialistische ministers gaat. Over de bevoegdheden van de CVP-excellenties heb ik geen klachten gehoord. Dat opent perspectieven. U hoeft niet wanhopig te zijn. U zult geen twee decennia in de oppositie moeten doorbrengen.

Voormalig minister Ann Van Asbroeck deed helemaal in het begin van haar ambtsperiode een opmerkelijke uitspraak. Eentje is niet te veel. Une fois n'est pas coûtume. Naar aanleiding van haar aanstelling zei ze dat ze de lotto gewonnen had zonder mee te spelen. Toen ik maandagnamiddag uw Septemberverklaring beluisterde, mijnheer de minister-president, kreeg ik hetzelfde gevoel. De heer Van den Brande heeft de lotto gewonnen zonder mee te spelen.

U hebt bij wijze van inleiding een soort van gezondheidsbulletin van Vlaanderen voorgelezen. Dat is een goednieuwsshow waaruit moet blijken dat Vlaanderen het sociaal-economisch bijzonder goed doet. U citeerde een aantal cijfers in verband met de werkloosheid, het BBP per capita, de economische groei, enzovoort, en u wekte de indruk dat dit alles het logische gevolg was van het beleid van de Vlaamse regering. Uiteraard gunnen we u in deze politiek barre tijden graag een succesje, maar de waarheid heeft haar rechten.

Dewinter

U stelt met enige trots dat het BBP per capita tussen 1988 en 1995 in Vlaanderen sneller toenam dan in Nederland. U vertelt er echter niet bij dat economische groei in Nederland te danken is aan de particuliere consumptie terwijl in Vlaanderen de economische groei voornamelijk ondersteund wordt door de uitvoer en de bedrijfsinvesteringen. Er is evenwel privé-consumptie nodig om een echt structureel herstel te bewerkstelligen. Die noodzakelijke particuliere consumptie kan enkel worden aangezwengeld door een toename van het consumentenvertrouwen. Dat vertrouwen is in Vlaanderen helemaal zoek door de hoge werkloosheid.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Dewinter, het document over de Vlaamse begroting moet grondig worden gelezen. Daarin staat dat de groei in Vlaanderen in hoofdzaak bedrijfsgebonden is.

De heer Filip Dewinter : Dat zeg ik toch.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : U moet niet doen alsof we vergeten dat te vermelden : we vermelden dat uitdrukkelijk en schrijven het ook.

De heer Filip Dewinter : In de bijlage.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Inderdaad, u kreeg die bijlage niet om in uw kast te leggen maar om te lezen.

De heer Filip Dewinter : Dat heb ik ook gedaan.

In ieder geval waren er in dit land vorige maand 271.192 niet-werkende werkzoekenden. U spreekt in uw nota ietwat demagogisch over 6,2 percent dergelijke werklozen. We hebben de VDAB gisteren nog geconsulteerd en daar spreekt men over 10,4 percent niet-werkende werkzoekenden in Vlaanderen. Ik laat in het midden wie liegt over de cijfers. Ik ga de klasieke cijferdiscussie niet aan.

U vergeet natuurlijk, en dat is klassiek, de nepstatuten, de bruggepensioneerden, de oudere werklozen en zo mee te tellen. Maar goed, u erkent het werkloosheidsprobleem en belooft jaarlijks 6,5 miljard frank uit te trekken voor allerlei werkgelegenheidsmaatregelen, en dat gedurende drie jaar voor een totaal bedrag van 20 miljard frank. Welke maatregelen dat zullen worden, daar blijft u bijzonder vaag over. Dat weet u blijkbaar nog niet zo goed. Of toch : u spreekt over 10 miljard frank voor jobplannen die

onderhandeld moeten worden via het overleg met de sociale partners en 10 miljard frank voor de verlaging van de bedrijfslasten.

We kunnen nu al voorspellen waartoe dat sociaal overleg zal leiden : premies voor deeltijds werk, nog meer nepjobs, werklozen inschakelen in het onderhoud van wegen, werkervaringspremies voor laaggeschoolden. Dit zijn allemaal pleisters op een houten been. Het zijn geen structurele maatregelen die echt invloed uitoefenen op de economische groei en de werkgelegenheid.

Ik begrijp goed dat de regering vaag blijft over de concrete invulling van de overige 10 miljard frank die de bedrijfslasten moeten verlagen. Na de ervaringen met Marivlam en Vlaminov wilt u duidelijk niet in uw kaarten laten kijken. Het moet bijzonder frustrerend zijn de indruk te wekken dat de Vlaamse regering een werkgelegenheidspolitiek kan en wil voeren terwijl u de instrumenten niet eens hebt om dat te doen. De mislukte Marivlam- en Vlaminov-operaties hebben voldoende aangetoond dat een eigen Vlaams tewerkstellingsbeleid binnen het kader van de huidige zeer beperkte Vlaamse bevoegdheden quasi uitgesloten is. Zowat alle parameters die de economische groei en dus ook de werkgelegenheidsgroei kunnen beïnvloeden, bevinden zich op federaal niveau : de directe en indirecte belastingen, de sociale zekerheid, het monetair beleid, dat binnenkort zelfs op Europees niveau zal worden gevoerd. In Vlaamse handen zijn enkel onderwijs en wetenschapsbeleid.

Laten we de Vlamingen dus niets wijsmaken. De regering-Van den Brande zal en kan geen tewerkstellingsbeleid voeren, want ze heeft er de bevoegdheden noch de instrumenten voor. De Vlaamse regering is niet verantwoordelijk voor de ogenschijnlijk en in verhouding met Wallonië lage werkloosheidsgraad in Vlaanderen, en evenmin voor de economische groei. Het is en blijft een illusie, een fata morgana, een vorm van intellectuele en politieke zelfbevrediging om te stellen dat Vlaanderen een eigen tewerkstellingsbeleid, laat staan een economisch beleid kan voeren. Vlaanderen heeft niet eens een eigen begroting. Want ook die ballon moeten we durven doorprikken. Een begroting betekent dat men de moeilijke evenwichtsoefening maakt tussen inkomsten en uitgaven. Inkomsten, welteverstaan, die men zelf organiseert en waarvan men zelf bepaalt hoe hoog of hoe laag ze zullen zijn. Momenteel beheert u niet veel meer dan een soort lopende rekening, een rekening waarop u een aantal uitgaven mag inschrijven en ook niet meer dan dat. Het is dan ook bepaald gênant u en de minister van Begroting euforisch te horen doen over de begroting die in evenwicht is en zelfs een overschot vertoont. Het overschot op de begroting is

Dewinter

uitsluitend te wijten aan de stijging van de federale dotatie, voorzien in de Financieringswet.

Laten we dus met de voeten op de grond blijven en er geen doekjes om winden. Vlaanderen heeft nood aan een eigen fiscaliteit. Momenteel staat Vlaanderen voor 61,6 percent of gemiddeld 101.655 frank van de personenbelasting in, terwijl Wallonië slechts 29 percent opbrengt of gemiddeld 84.999 frank. De vennootschapsbelasting levert eenzelfde scenario op : 49 percent is afkomstig uit Vlaanderen, 15 percent uit Wallonië. De werkloosheidsgraad in Wallonië is nagenoeg twee keer zo groot als die in Vlaanderen enzovoort.

Zolang we niet over een eigen fiscaliteit beschikken, en zolang de sociale zekerheid niet is gesplitst, zijn de maatregelen van de Vlaamse regering niet veel meer dan pleisters op een houten been. De ijzeren logica van de communicerende vaten moet worden doorbroken. Dat doet u echter niet zolang u die sociale zekerheid niet splitst en zolang Vlaanderen niet over een eigen fiscaliteit beschikt.

Waar wij bijkomend voor vrezen, is dat die schaarse 10 miljard frank aan middelen die men in Vlaanderen op drie jaar tijd aan de verlaging van de bedrijfslasten wil besteden, alleen maar zullen dienen om reeds bestaande federale maatregelen te ondersteunen. Ik kan u reeds bij voorbaat zeggen dat onze fractie geen voorstander is van een dergelijke politiek. Op deze manier betalen we tweemaal voor datgene waar we recht op hebben : eenmaal voor de specifieke maatregel die is betaald met geld uit de Vlaamse begroting, en eenmaal via het geld dat niet uit de federale begroting moet worden geput en dat nu in de bodemloze Waalse putten terechtkomt via de nog steeds unitaire sociale zekerheid.

Wat de Vlaams Blok-fractie in uw Septemberverklaring mist, is een krachtig pleidooi voor een eigen Vlaamse sociale zekerheid en fiscaliteit. Ik verwijs graag en met enthousiasme naar het Schotse voorbeeld. Daar heeft men naast het referendum over het eigen parlement, iets wat wij tussen haakjes nooit hebben aangedurfd, de bevolking ook gevraagd in hoeverre ze al dan niet een eigen fiscaliteit wil gecreëerd zien.

We moeten hier een voorbeeld aan nemen. We kunnen het niet dat al herhaaldelijk vanuit Wallonië heeft weerklonken, doorbreken. Het gaat dan niet over een consensus tussen een aantal politici binnen deze ivoren toren, maar wel over een overeenstemming die men bij de bevolking moet nastreven.

Desnoods kan en moet uw regering een referendum uitschrijven, net zoals in Schotland. Als we de juiste argumenten gebruiken, uitleggen waarover het gaat en vertellen hoeveel geld we in onze zak steken indien we over een eigen fiscaliteit beschikken, zal de bevolking, net als in Schotland, hier massaal voor kiezen. Dan beschikt u bovendien over de gevraagde consensus, niet bij de politieke partijen – daar gelooft niemand meer in – maar bij de bevolking.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wens het niet te hebben over het referendum als hefboom voor een eigen fiscaliteit.

Ik kan enkel hopen dat er een consensus tot stand kan komen over een grotere fiscale autonomie. In Schotland gaat het trouwens slechts over een verhoging of verlaging van de belastingen met 3 percent.

Binnen die marge wordt er gewerkt. De Britse regering zal hierover ten laatste midden 1998 enkele ontwerpen uitwerken. Het debat in Spanje heeft een fundamentele karakter. Daar wordt een fiscale autonomie gevraagd ten belope van 35 percent. Naast de vier autonome gebieden vragen ook andere regio's hierom.

De ontwikkeling in Schotland is belangrijk. In mijn Septemberverklaring heb ik dat ook gezegd. In Europa is het regionalisme geen probleem. Het is een mogelijkheid en een bijkomende troef die we moeten benutten. De fiscale autonomie van Schotland is in de huidige stand van zaken echter erg beperkt.

De heer Filip Dewinter : Ik ben mij daar ten zeerste van bewust. Het eigenlijke debat tussen de kiezers ging echter niet zo zeer over die 3 of 4 percent. Het draaide rond de vraag of er al dan niet een eigen fiscaliteit zou komen. De conservatieven van Schotland en Engeland hebben zich daar met hand en tand – met een dubbele no – tegen verzet. Daarbij werd het foute argument aangehaald dat men niet bereid was om een bijkomende belasting voor Schotland te betalen. Voor de Schotse kiezer draaide alles rond de vraag of er al dan niet meer autonomie en een eigen fiscaliteit zou komen. Ik denk niet dat het eigenlijke debat over die cijfers van 3 of 4 percent ging. Alles draaide rond de vraag of het Schotse parlement de mogelijkheid zou krijgen om andere belastingen te heffen dan deze die door Westminster worden opgelegd.

Dit voorbeeld toont aan dat Vlaanderen de kans kan grijpen om het immobilisme inzake communautaire kwesties te doorbreken. In deze context vind ik het dan ook bijzonder pijnlijk en spijtig dat u erg vaag

Dewinter

bent gebleven over de strategie die dit parlement en Vlaanderen moeten volgen. De vraag rijst immers hoe we Wallonië zullen dwingen om aan de onderhandelingstafel plaats te nemen.

Ik heb niet de indruk dat u op deze vraag een antwoord hebt. U zegt dat in Vlaanderen een consensus zal worden gevonden. Deze consensus zal een politiek feit van belang vormen, dat Wallonië zal verplichten om aan de tafel te gaan zitten. U zegt: 'Een Vlaamse consensus kan in een democratisch België niet worden genegeerd.' Het probleem is echter, mijnheer de minister-president, dat België helemaal niet democratisch functioneert. Reeds decennia lang wordt Vlaanderen door de Waalse minderheid afgedreigd, gechanteerd, gedictieerd en geterroriseerd. Dat is geen overdreven woordgebruik. Ik verwoord gewoon de realiteit. Dat was in het verleden het geval, en dat zal in de toekomst niet anders zijn. Recente voorbeelden tonen dat aan. In Wallonië luistert men enkel naar machtsargumenten. Vlaanderen beschikt over dergelijke machtsargumenten, maar ze worden onvoldoende of helemaal niet gebruikt.

Enkel door het voortbestaan van België zelf ter discussie te stellen, kunnen we de Walen aan de onderhandelingstafel krijgen. De enig werkbare strategie bestaat erin dat alle Vlaamse partijen zich ertoe verbinden dat geen enkele Vlaming tot de federale regering toetreedt zolang er niet aan een aantal concrete Vlaamse eisen wordt voldaan. Ik zeg wel degelijk dat die verbintenis van de Vlaamse partijen moet komen, en niet van de regering. Daar slaat de VLD de bal mis. De Walen hebben Vlaanderen nodig om economisch te overleven, dat geven ze ruiterlijk toe. Laten we van deze zwakte gebruikmaken om ze op de knieën te dwingen.

Samenvattend zeggen we dus: geen federale regering en begroting zonder de realisatie van een Vlaams communautair minimumprogramma. Het verheugt me dat de VLD-fractie in het Vlaams Parlement samen met haar fractieleider gewonnen is voor zo'n strategie. Het Vlaams Blok verdedigt deze strategie al bijna twintig jaar, samen met het radicale deel van de Vlaamse beweging. Ik hoop dat de fractieleider van de VLD de consequenties van deze strategie kent. Hij moet goed beseffen dat deze strategie alleen succesvol kan worden toegepast als ze tot het bittere einde wordt doorgevoerd, ook al komt daardoor het bestaan van België in gevaar en ook al duurt de vorming van een regering dan meer dan honderd dagen, een half jaar of nog langer. Daardoor kan het voortbestaan van België effectief in gevaar komen. Ik hoop dat op dat ogenblik de VLD niet plotseling haar

staart zal intrekken, en deze strategie zal opgeven. Ik neem aan dat het gemakkelijker is om nu met de minister van Begroting een uitvoerig gesprek te voeren dan de consequenties te dragen van de strategie die u bepleit en die we al meer dan 20 jaar aanvaarden en propageren. Zo niet moet u er niet aan beginnen. Ik vrees helaas dat u niet bereid bent deze consequenties te dragen.

Mijnheer de minister-president, uw Septemberverklaring betekent eigenlijk niet veel meer dan de volledige capitulatie op communautair vlak. U gaat nog maar eens plat op uw buik voor Dehaene en co. Het politiek beleid wordt niet bepaald op het Martelaarsplein, maar wel op het hoofdkwartier van de PS. Op het vlak van de strategie komt u niet veel verder dan enkele naïeve en wereldvreemde verklaringen. Inzake Vlaams-Brabant en meer specifiek de Vlaamse rand rond Brussel moeten we het stellen met de mededeling dat het strategisch actieplan versneld zal worden uitgevoerd, dat de VZW De Rand, die nu een slapend bestaan leidt, verder zal worden uitgebouwd en dat zal worden voorzien in een tussenkomst in de lening bij de aankoop van een eerste woning.

Minister-president Luc Van den Brande: Niet toevallig heb ik gisteren het programma ontvangen van wat de VZW De Rand in de verschillende culturele gemeenschapscentra organiseert. Het is een indrukwekkende lijst van activiteiten. Dit werd onder meer mogelijk gemaakt door de extra inspanningen die we hebben geleverd. We zien dan ook een goede reden om daaraan bijkomende inspanningen vast te knopen. U kunt een en ander dus best eens vanop het terrein bekijken en niet alleen vanop afstand.

De heer Filip Dewinter: Van een grootschalig Vlaams tegenoffensief, dat nodig is om de Vlaamse rand rond Brussel en Brussel zelf aan Vlaanderen te binden en voor Vlaanderen terug te winnen, is geen sprake. Van een daadwerkelijk grond- en huisvestingsbeleid is geen sprake. Van het voorzien in voldoende middelen in de begroting is geen sprake. Van een woonruimtedecreet is geen sprake. Kort samengevat, van enig beleid terzake is geen sprake.

Dat het met de situatie van de Vlamingen in Brussel en in de Vlaamse gordel rond Brussel erg gesteld is, hoef ik hier niet meer te herhalen. De cijfers zijn gekend. De enige inspanningen van de Vlaamse regering situeren zich op het vlak van de sociale huisvesting. Vlabinvest is echter een mislukking geworden: slechts 13 woningen werden gerealiseerd op verschillende jaren tijd. Vlabinvest dekt, volgens een studie van uw eigen minister van Binnenlandse Zaken, nauwelijks 1 percent van de behoeften inzake sociale woningen in Vlaams-Brabant. In 1999 verwacht men

Dewinter

de realisatie van 94 appartementen, 65 woningen en 14 erfpachtgronden – een druppel op een hete plaat. Uw eigen minister van Binnenlandse Zaken heeft in het rapport Onderzoek naar de doelgroepen van woonbeleid berekend dat er in Vlaams-Brabant een behoefte van 21.000 bijkomende sociale woningen bestaat.

De uitwijking van Vlamingen uit de Vlaamse rand en uit Brussel zal slechts kunnen worden gestopt indien er een zeer belangrijke financiële inspanning wordt gedaan om het bestand van socialewoningbouw op te krikken. De situatie in Brussel, met name criminaliteit, vreemdelingenoverlast en verloedering, en de problemen in de Vlaamse gordel rond Brussel, met name de europeanisering en de hoge huur- en aankooprijzen van woningen, zijn van die aard dat aanmoedigingspremies al lang geen enkel effect meer ressorteren. Alleen een indrukwekkend Vlaams woonproject voor de Vlaamse gordel rond Brussel en voor Brussel zelf kan nog helpen, maar u weet dat daarvoor heel wat middelen nodig zijn. Op termijn kunnen die worden terugverdiend door middel van zo'n woonproject. We moeten dat durven zeggen.

De eis om jaarlijks 1 percent van de Vlaamse begroting aan een dergelijk project in Vlaams-Brabant te besteden, is tijdens uw Septemberverklaring ook door onze vrienden van het Taalactiecomité geuit. Hiervoor beschikte u over de bijkomende 12 tot 13,5 miljard frank. Anderzijds is er ook 1 percent vereist om hetzelfde woonproject in Brussel te organiseren. Op termijn zou dat inderdaad iets veranderen aan de bijzonder slechte situatie van de Vlamingen in de Vlaamse gordel rond Brussel en in Brussel zelf. U bent blijkbaar niet gewonnen voor zo een grootschalig Vlaams tegenoffensief in Vlaams-Brabant en Brussel.

Naast dat ene percent van de begroting voor een grootschalig woonproject in de Vlaamse rand en in Brussel zelf, zijn er nog andere mogelijkheden om een Vlaams tegenoffensief in Vlaams-Brabant mogelijk te maken. De overheveling, reeds ingeschreven in het Sint-Michielsakkoord, van de organieke wetgeving inzake gemeenten, OCMW's en provincies naar de gewesten, de omvorming van de huidige Randkrant tot een onafhankelijk en consequent Vlaams blad, een serieuze vestigingspremie voor Vlamingen die zich in één van de zes faciliteitengemeenten willen vestigen – we denken daarbij aan een half miljoen frank – en het wijzigen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen om van de Vlaamse gordel een beschermd buitengebied met groene bufferfunctie te

maken, zijn eveneens middelen om een tegenoffensief mogelijk te maken.

Voor een initiatief wil ik in elk geval uw bijzondere aandacht vragen. Er is een Vlaamse faciliteitengemeente die een soort van natuurlijke buffer vormt tussen Wallonië en Brussel, en dat is Sint-Genesius-Rode. De Vlaamse aanwezigheid gaat er jaar na jaar op achteruit. Indien Vlaanderen een Franstalige, Waalse corridor tussen Brussel en Wallonië wil verhinderen, dan zullen er zeker voor deze gemeente specifieke maatregelen moeten worden genomen op het vlak van de sociale huisvesting. Ik dring erop aan dat u dat doet.

Mijnheer de minister-president, alle opgesomde maatregelen en voorstellen zijn nutteloos indien we in dit parlement het verzet tegen het eurostemrecht opgeven. Ik heb de indruk dat dat al gedeeltelijk is gebeurd. De uitspraken van parlamentsvoorzitter De Batselier hebben overigens niet alleen mijn fractie maar ook leden van de meerderheid erg ontgoocheld. Sinds 11 juli bereidt de SP een bocht voor met betrekking tot dit thema. Iedereen is het daarover eens. De CVP dreigt trouwens toe te geven aan de druk van de SP. De uitspraken van de heer Van Peel in Le Soir, die hij nadien weliswaar heeft teruggetrokken, waren een ballonnetje dat werd opgelaten om na te gaan op hoeveel verzet een afzwakking van het bestaande standpunt nog stuitte binnen Vlaamse kringen en in de eigen CVP. Ik ben ervan overtuigd dat onder meer de premier u ondertussen duidelijk heeft gemaakt dat het nu maar eens gedaan moet zijn in het Vlaams Parlement met dat gedoe over eurostemrecht en resoluties. Het feit dat u daarover in uw Septemberverklaring met geen woord meer hebt gerept, is dan ook meer dan relevant : het is een teken aan de wand.

Van de Vlaamse federale ministers moeten we terzake inderdaad niets verwachten. Dat weten we ondertussen ook. Ze hebben het Verdrag van Maastricht laten voorbijgaan zonder in te grijpen. Ze hebben niet gereageerd toen de grondwetsbepalingen werden omzeild door de stelling te aanvaarden dat een Europese richtlijn voorrang heeft op de nationale wetgeving, waardoor een eenvoudige meerderheid grondwetsbepalingen opzij kan zetten. Ze hebben verzuimd om voor ons land ook maar een uitzondering op de bestaande Europese richtlijn te bepleiten. En ook in dit dossier dat voor Vlaanderen van levensbelang is, zwijgt minister-president Van den Brande en volgt hij gedwee de richtlijnen van Dehaene op. Het enige gevolg dat werd gegeven aan de opeenvolgende resoluties die dit parlement met betrekking tot het eurostemrecht heeft goedgekeurd, is een beleefd briefje van minister-president Van den Brande aan de pre-

Dewinter

mier. Mijnheer de minister-president, u zit erbij en u kijkt ernaar. U hebt de handdoek al in de ring geworpen zonder het gevecht aan te gaan.

Ik stel u een paar vragen. Waarom lobbyt de Vlaamse regering niet actief bij de Europese Commissie? Waarom wordt het overlegcomité tussen de federale en de Vlaamse regering hierover niet samengeroepen? Waarom eist u niet van de Belgische regering dat er opnieuw met Europa wordt onderhandeld? De Europese Unie is een samenwerkingsverband van soevereine staten. Mits de nodige druk is alles in Europa voor wijziging vatbaar.

Ik verwijs naar het Franse voorbeeld, waar de nationaliteitsvereiste behouden blijft voor burgemeesters en schepenen. Ik verwijs naar het voorbeeld van Bremen en Tirol, die afzonderlijke bijkomende voorwaarden hebben bedongen bij de verblijfsduur. Waarom niet aankondigen dat de Vlaamse regering naar het Arbitragehof zal stappen, omwille van de discrepantie tussen stemrecht en stemplicht? Waarom zou de Vlaamse regering uiteindelijk ook niet de gemeentebesturen oproepen tot burgerlijke ongehoorzaamheid?

Ik verwijs in dit verband naar de meer dan 200 Vlaamse gemeentebesturen die in 1960 weigerden hun medewerking te verlenen aan de talentelling, omdat deze tot gevolg had dat de taalgrens alsmaar verschoof. Als u wilt, zijn er middelen genoeg. Maar u wilt niet en gebruikt de middelen die we hier aanreiken – er zijn er ongetwijfeld meer – ook niet. Dat bewijst dat de politieke wil, ook in de Vlaamse regering, niet aanwezig is om rond het eurostemrecht echt het noodzakelijke te doen om de federale regering voldoende onder druk te zetten.

Mijnheer de minister-president, ik weet wel dat u destijds de goedkeuring van de uitvoeringswetten wilde afwachten om iets te ondernemen. Maar ik stel nu reeds de vraag: wat zult u doen als niet aan alle voorwaarden van de door het Vlaams Parlement goedgekeurde resolutie wordt voldaan? Ik kan nu al aankondigen dat het Vlaams Blok hoe dan ook een motie betreffende een belangenconflict zal indienen.

De vraag die nu rijst, is echter: wat zullen u en uw regering vandaag doen, vóór de Grondwet wordt gewijzigd en de uitvoeringswetten klaar zijn? Het heeft immers geen zin nadien te reageren. Nu moet er actie komen, nu moet u meer doen dan een vriendelijke brief naar premier Dehaene schrijven. Indien u me inderdaad het antwoord op al die vragen schuldig blijft, dan kan ik niet anders dan besluiten dat er

onder impuls van de premier een soort van geheim akkoord bestaat om alle communautaire dossiers de komende jaren te laten rusten.

Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat het onder deze omstandigheden voor het Vlaams Blok niet langer mogelijk is mee te blijven werken aan de activiteiten van de commissie voor Staatshervorming. Eerstdaags zullen we een brief richten aan de commissievoorzitter omtrent de discussie over de te volgen strategie. Deze behelst vragen als: hoe denken we de gemeenschappelijke doelstellingen te kunnen realiseren? Hoe krijgen we de Walen aan de onderhandelingsstafel, nu ze duidelijk niet hebben gezegd? Wat doen we indien het Waalse niet wordt gehandhaafd? Blijven we rustig verder palaveren en aan bezigheids-therapie doen in die commissie, of gaan we eindelijk praten over de wijze waarop we de gemeenschappelijke consensus kunnen doordrukken? Dat is een discussie die we eerstdaags willen gevoerd zien, die we als eerste prioriteit op de agenda van de commissie voor Staatshervorming willen geplaatst zien. Wordt deze discussie niet gevoerd of bevredigt het antwoord ons niet, dan zullen ook wij het voor bekeken houden in deze commissie.

Mijnheer de minister-president, een Frans spreekwoord zegt: 'qui veut la fin, veut les moyens'. Wie een bepaald doel nastreeft, moet de middelen die ertoe leiden, aanvaarden. U doet dat niet, en daarmee ondergraaft u niet alleen uw eigen geloofwaardigheid, maar ook de belangen van heel onze Vlaamse Gemeenschap. U maakt met uw discours indruk op vriend noch vijand, en u beseft dat langzamerhand ook. Maandag kregen we een uitgebluste, vermoeide minister-president te zien. Geen strijdvaardigheid, geen enthousiasme, geen spetterend vuurwerk maar een wat slaapverwekkende vertoning, een niet eens overtuigende goednieuwsshow van een wat uitgeblust fin-de-carrièrepoliticus.

En laten we eerlijk zijn: het gaat de jongste maanden van kwaad naar erger met deze regering. De ministerswissel tussen de dames Van Asbroeck en Grouwels illustreerde nogmaals haar bijna ondraaglijke lichtheid. Het gaat hier om ministers met mini-budgetten, zonder werkelijke bevoegdheden, die alleen maar worden gekozen omdat ze vrouw zijn en in Brussel wonen. Deze ministers worden tegen alle beleidslogica in, omwille van duistere machtsakkoorden, halverwege de ambtstermijn gewisseld. Aan hun wedde, onkostenvergoeding en uitstapregeling wordt meer belastinggeld verkwist en besteed dan aan hun werkbudget.

We zouden er nog mee kunnen lachen indien het niet zo pijnlijk was.

Dewinter

De Vlaamse bevolking kreeg bijna de indruk dat de Vlaamse regering had opgehouden te bestaan. Nog een geluk dat de Vlaamse regering haar lijfspreuk 'wat we zelf doen, doen we beter' vlak voor het zomerreces nog eens in praktijk bracht : ze zorgde toen immers voor de riant afscheidvergoeding voor de Vlaamse ministers.

Ik ben dan ook blij dat ik vlak voor het reces de stok in het hoenderhok heb geworpen. Dit gebeurde weliswaar onder afkeurend boegeroep en verwijten van demagogie en poujadisme van de coalitiepartijen, en onder een oorverdovende stilte van de andere oppositiepartijen. Mij werd verteld dat hun stilzwijgen te verklaren valt door het feit dat deze uitstapregeling ook tijdens het NPC-overleg ter sprake kwam.

Zelfs de hoofdredacteur van het tijdschrift Knack sprak toen van de schande van de eeuw. Ik heb deze uitstapregeling voor het reces aangeklaagd. Deze obscene en ondertussen afgevoerde uitstapregeling waarmee de bende van negen zichzelf had bedacht, staat symbool voor het geknoei van deze regering.

Mijnheer de minister-president, het verbaast dan ook niemand dat het vertrouwen van de bevolking in de Vlaamse regering tot een absoluut dieptepunt is gezakt. Ik verwijs naar de driemaandelijke opiniepeiling uitgevoerd in opdracht van La Libre Belgique.

De Vlaamse regering doet het zelfs slechter dan de federale regering ! Net voor het reces had slechts 14 percent van de bevolking vertrouwen in de regering-Van den Brande. De regering-Dehaene haalde 19 percent. Bovendien had 59 percent van de bevolking totaal geen vertrouwen in de Vlaamse regering.

Na uw Septemberverklaring gehoord te hebben, kan ik al die mensen alleen maar gelijk geven. Mijnheer de minister-president, slaap zacht ! (*Applaus bij het VB*)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag. Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.45 uur.*
